

Astăzi, la Moscova, își începe lucrările cel de al XII-lea Congres al Comsolului.

Născut în focul luptelor revoluționare din anul 1918, Comsolul Leninist a fost și este rezerva de națide și ajutorul credincios al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

În anii intervenției militare străine și ai războiului civil, Comsolul, la chemarea Partidului Comunist, a luat parte activă la lupta întregului popor pentru onoare, libertate și independența patriei socialiste.

Pentru munca plină de abnegație pe frontul construcției economice, pentru inițiativa manifestată în dezvoltarea întrecerii socialiste, Comsolul a fost decorat, în 1931, cu Ordinul Steagul Roșu al Muncii.

În perioada Marelui Război pentru Apărarea Patriei, tinerii și tinerii sovietici, luând parte la lupta întregului popor împotriva coteritorilor fasciști, au dat dovadă de un curaj și o hotărâre nema văzută, arătându-și astfel neclintitul lor devotament față de scumpul lor patrie.

Pentru meritele de seamă față de patrie în anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei, Comsolul a fost decorat, în luna Iunie 1945, cu Ordinul Lenin.

În anii de după război, în fabrici și uzine, în colhozuri și sovhozuri, în S.M.T. și în instituții de învățământ, Comsolul a participat activ la lupta pentru refacerea și dezvoltarea economiei naționale, pentru noul și puternicul avânt al economiei și culturii socialiste.

Comsolul și se află în primele rânduri ale luptărilor pentru trecerea în viața a hotărârilor Plenei din septembrie a C.C. al P.C.U.S. Organizațiile comsoliste desfășoară pe scară largă întreceri socialiste, introduc cu perseverență în agricultură metode înaintate de muncă și cele mai noi realizări în domeniul tehnicii.

În aceste zile tineretul sovietic are prilejul să-și dovedească încă o dată devotamentul și dragostea neîmbrătată față de marea lor Patrie. Răspunzând chemării C.C. al P.C.U.S., tinerii de pe întreg cuprinsul Uniunii Sovietice privesc cu entuziasm spre liniile îndepărtate ale Siberiei, Kazahstanului, Uralului și Povoljiei.

Unii dintre ei se îndreaptă spre muntele marea, să valorifice pentru valorificarea muncii a generațiilor trecute, care au înălțat orașul Komsomolsk-pe-Amur, și pleacă să valorifice nesfârșite întinderi de pășuniri virginie.

Al XII-lea Congres al Comsolului, reprezintă un mare eveniment în viața Comsolului, în viața întregului tineret sovietic. Tineretul din țara noastră, care munceste și luptă având în față pilda luminoasă a tineretului sovietic, și împreună cu el toți oamenii muncii, salută cu înflăcărare glorioasă tineret al Patriei Socialismului și urează depline succese lucrărilor celui de al XII-lea Congres al Comsolului.

Pentru uz casnic

La Magazinul Universal de Stat din Moscova există un pavilion în care se află o expoziție a obiectelor de uz casnic.

Un lucru foarte interesant este faptul că aparatele electrice de încălzire, aspiratoarele de praf, a fost pus în vânzare fierul de călcat electric „Y-50” cu termoregulator.

De o mare cerere se bucură ventilatorul termoelectric. El poate da altă aer rece și cald.

Construcția nouă a „perii pentru parchet” este simplă și comodă, mișcând o intr-o parte și alta, gosoindă lustruște reșede și bine parchetul, fără să consume energie fizică suplimentară.

Dispozitivul de acționare adaptat la mașina de cusut scutește de efort fizic pe cel ce lucrează la această mașină. În funcție de puterea cu care se apasă pe pedala coastului, mașina va lucra mai încet, reșede sau foarte repede. Mișcările croșetului sunt libere.

Un lucru foarte interesant este faptul că aparatele electrice de încălzire, aspiratoarele de praf, a fost pus în vânzare fierul de călcat electric „Y-50” cu termoregulator.

Fotografierea imaginilor invizibile

Fotografia a trezit interesul multor inventatori și cercetători, care au căutat să o perfecționeze, strădunindu-se să obțină ca obiectul să poată fi fotografiat și să vadă imaginea așa cum o vede ochiul omenească. Anumite abateri de la regula generală a fotografiei au constituit pentru ei enigme pe care însă n-au reușit să le dezlege.

Cercetătorul-fotograf pus Evgheni Fiodorovici Burinski, contemporan al lui I. P. Pavlov, este primul care a cercetat și dat o explicație științifică fenomenului pe care ceilalți fotografi îl numiseră „capricii” al fotografiei. El a explicat de ce în anumite condiții placa fotografică poate prinde imagini care nu pot fi văzute nici cu ochiul liber și nici nu pot fi prinse dect întâmplător de obiectivul fotografic.

După intense cercetări, care au durat aproape zece ani, Burinski a arătat că imaginile invizibile obținute pe placa fotografică se datoresc principiului fizic al descompunerii luminii. Greșala unui fotograf care a schimbat fără să vrea proporțiile părților componente ale emulsiei cu care se acoperă placa înainte de fotografiere, a făcut ca această emulsie să devină mai sensibilă la razele de lumină. Schimbând întâmplător și proporțiile părților componente ale băii de dezvoltare, a obținut un negativ sensibil la culori, pe care apăreau imagini ce nu puteau fi văzute cu ochiul liber.

El mai bine de o jumătate de veac de când se dezvoltă fotografia imaginilor invizibile. Ea a pătruns temeinic în cercetările științifice ale savanților sovietici. A căpătat o largă răspândire fotografierea cu raze invizibile ultraviolete și infraroșii.

Fotografierea cu raze invizibile este foarte răspândită în zilele noastre. Ochii omenești este sensibil numai față de o parte redusă a spectrului energiei luminoase; placa fotografică însă imprimă acțiunea razelor invizibile infraroșii și ultraviolete.

Așa, bunăoară, specialiștii în fotografierea cu raze invizibile ei unșă din laboratoarele de cercetări științifice din Moscova, au fost solicitați, recent, de cercetătorii și istoricii literari care se ocupă cu studiarea manuscriselor lui A. S. Pușkin, să le dea ajutor în descifrarea unșă din manuscrisele poetului. Ei au adus o foarte mare contribuție ale poetului, dintre care unele versuri erau șterse gros, cu cerneală. Folosind proprietatea razelor invizibile de a străbate stralul unor vopsele, specialiștii fotografi au reușit să obțină imaginea exactă a versurilor pușkiniene.

Specialiștii în știința fotografică G. A. Didebulidze a primit de la un muzeu niște foite de pergament datind din secolul al XI-lea. Istoricii presupunuse că textul a fost scris pește un text mai vechi, care însă, nu era vizibil ochiului. Fotografîind textul la lumina unei lămpi cu evar (care radiază raze ultraviolete), Didebulidze a obținut imaginea textului mai vechi scris pe foile de pergament.

În ultimii ani, în fotografierea obiectelor invizibile se folosește fenomenul fluorescenței, care constă în aceea că, sub influența razelor ultraviolete, unele obiecte emană lumină. Razele fluorescente imprimă pe placa fotografică imagini ce nu pot fi obținute cu alte mijloace.

Fotografierea în lumină fluorescentă începe să pătrundă în practica producției. Se folosește, de pildă, la descoperirea defectelor în prelucrarea substanțelor minerale sau alimentarelor.

VEACUL NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL X Nr. 18 4 PAGINI, 25 BANI VINERI 19 MARTIE 1954

Călătorie spre Altai

Anatoli Zlobin

Nici o dată timpul n-a zburat alt de repede: părea că abia ieșisem din Kremlin, unde ascultasem cuvintele însuflețite ale lui N. S. Hrușciov, care urase comsolulilor drum bun și lăta că ceasul de pe turnul gării Kazan arăta zece și jumătate.

Pe peron, la capătul tronului, stau patru tineri. În fața lor, se văd două lăzi lucioase de aluminiu. Mecanicii de la uzina de autoturisme au adus în dar tovarășilor lor instrumente care pot fi de folos în Altai.

Acum însă, cei patru tineri nu pot pătrunde cu aceste lăzi printre oamenii care umplu peronul pînă la refuz. Cei de față?

— Băieți, — propune un flăcău volnic, care avea o căciula cu elape — să le dăm pe sus din mină în mână...

Lăzile grele se înalță deasupra mulțimii și, susținute cu grijă de zece de mâini, plutesc spre vagonul nr. 9. Pe deasupra, zăpăzii mulțimii se transmit valtoze și buchete mari de flori trec din mână în mână.

Sirena stridentă a locomotivei acoperă toate sunetele. Trenul se pune în mișcare, urmat de mulțimea care vrea să mai prelungească elinele despărțirii...

Zoia Gavrilina rămase mult timp la fereastră: privea mereu Moscova, care se topea încet în depărtare, lăta-i deci plecași. Simțea un fel de tristețe amestecată cu neliniște. Să înceapă să cinte? Răsună câteva acorduri de acordeon și primul cântec de drum umple vagonul. Trenul își accelerează mersul.

— Și acum, — spune cu hotărâre Zoia, depărțindu-se de Engă fereastră — la lucru! Editați primul număr al gazetei de perete „Tinerii patriei”!

Dis-de-dimineea, Papengut, conductorul detașamentului, trece în lungul trenului. Trebua făcută curățenie prin vagoane. Și iată-i pe băieții de la uzina de autoturibile pornind întrecerea pentru cel mai curat vagon.

Ultimul compartiment este ocupat de patru prețenoze. Soapele fetelor se aud din ce în ce mai limpede:

— I-am spus, — se aude o voce emoționată — I-am spus că plec.

— Iar el a tăcut. N-a spus nimic. Dar a fost mai bine așa; acum am înțeles că nu era omul de care să-mi leg viața.

Comsolulștii de la uzina de automobile au organizat un turnee de saș. A doua zi, în numărul următor al „Tinerului patriei” apărură o notă: „Z.L.S. După o luptă dîră, pe locul întâi s-a clasat Ghenađi Papengut. Tovarășii! Inscris-vă în toți la concursul de saș și dame. Organizator de cultură fizică, I. Korolcuk!”

Un băiat se uită pe fereastră de parcare și vrut să zărească ceva în depărtarea care lungea mereu.

— Mișă, măncină o plăcintă. Am rezerve pentru o săptămână întreagă.

Dar Mișă refuză. Și văzînd una ca asta, tovarășii se uită unul la altul, căci înțeleg motivul. Prin vagon, trece o femeie scundă: „Cine vrea să trimită o telegramă? Cine are nevoie de pilierii?” Mișă cumpără pilie și hîrtie.

— Imi dai voie? — îl întreabă pe Mihail un coleg și privește peste umărul acestuia. „Vera, mă gîndea intrîna la tine, toată noaptea n-am închis ochii. Dar sînt încredințat să veți veni și tu aici.” Colegul strînge înțel mină lui Mișă.

Trenul merge spre răsărit. Sute de oameni îl întîmpină în stații. Comsolulștii de la școala tehnică agricolă din Sarapulsk, după terminarea mîntului, au dăruit comsolulștii de la uzina de automobile cărți.

Tractoriștii Piotr Zolotov de la S.M.T. din

noșle („autobuzele noastre, ZIS 11”). Ei așteaptă căminul bine amenajat într-o clădire construită de curînd, un prînz gustos și o baie fierbîntă. Seara, la ora cînei, are loc o consfățuire la comitetul de lînt al partidului. Pe ordinea de zi, o singură problema: trimiterea comsolulștilor din Moscova la S.M.T.

Altai este unul din tînturile cele mai mari și mai bogate ale nemărgînitului noastre țări. Nu degeaba este supranumit „perla Siberiei”. Bogațiile naturale ale tîntului dezvăluie posibilități nelimitate pentru dezvoltarea industriei și agriculturii. Acest tînt se întinde de la stepele nesfîrșite ale Kazahiei pînă în regiunea lacurilor de munte, de la întîndele vaste ale lui Obi pînă la culmea înzăpezite ale tîntului Katunskii. Moscoviștii vor îndrăgi curînd fluviile lui marelui și pădurile dese de brazi, lacurile de stepe limpezi ca ogînda și culmele munților pierdute printre nori. Ei se vor împrieteni cu oamenii mîntului care trăiesc și muncesc în acest tînt. Comsolulștii au venit aici ca să-i ajute pe acești oameni să-și facă tîntul și mai bogat, și mai înflorit; împreună cu ei, vor trage primele braze pe pămînturile întelente. Oțute de comsolulștii din Barnaul au și înaintat cereei pentru a li trimiși la valorificarea pămînturilor noi. Și acesta e doar începutul. În tîntul Altai, au fost proiectate lucrări mari. Încă în cursul acestui an, S.M.T.-urii din tînt trebuie să valorifice o jumătate de milion de hectare de pămînturi virginie și întelente. Mecanizatorii din Altai vor primi noi tractoare și alte mașini.

Nu va trece mult și comsolulștii din Moscova vor avea și ei dreptul să fie numiți mecanizatori din Altai. Ei vor conduce tractoare pe cîmpii, se vor așeza la cîrma combineelor, vor ajunge maștri glorioși ai recolțelor înalte.

A doua zi dimineața, primul detașament de comsolulștii din Moscova a fost îndrumat să plece la stațiunile de mașini și tractoare din tînt. La cîmîn, comsolulștii au fost vîzați de Piotr Pavlovici Spirin, secretarul adjunct al comitetului raional de partid din Mihailovka. Iată ce le povestește despre raionul său:

— Noi avem două S.M.T.-uri: Stepana și Nazarovskaia. Acelea posedă cîrca două sute de tractoare și zece de combine. Alară de aceasta, vom primi în curînd alte câteva zece tractoare și șase combine. Avem o tehnică bogată, pămîntul este roditor, gras. Înă în acest an, raionul trebuie să valorifice 39.000 hectare de pămînturi virginie și întelente. Pentru aceasta, nu ducem lipsă de nimic, în afară de oameni...

Comsolulștii cerezează herta raionului Mihailovka. Este un raion îndepărtat, situat la granița Kazahstanului. Am hotărît, băieți! Plecăm cu toții în raionul Mihailovka, la S.M.T.-ul cel mai îndepărtat, la Nazarovskaia!

Juri Kaekin, Anatoli Kuzmii, Artur Ezerin, Nina Lazareva, Zoia Gavrilina — cu toții vor să ajungă tractoriști. Ații vor fi pontatori, lăcătuși, contabilii. Ghenađi Papengut și Gheorghii Semionov vor lucra ca ingineri la S.M.T.

Iată-i ajunsii... Nu demult, pe peronul din Moscova, în urma trenului răsunau cuvintele: „Drum bun!”; iar acum zău: „Bine ai venit!”.

În fața gării e plină de lume. Dimineața, gerul a atîns patruzeci de grade, ceea ce nu l-a stînjînit totuși pe locuitorii din Barnaul. În piață, s-au strîns sute de oameni. Ceea a albicioasă și deasă se înalță în rotocoale zdrențuite deasupra mulțimii, dar razele puternice ale reflectoarelor o străpung cu ușurință și inundă cu lumina lor vie fețele emoționate și fericite ale oamenilor și steagurile roșii. După mîntuz, comsolulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

solulștii pleacă în oraș cu autobuz, com-

- In acest număr!
— V. Dascălu: Succese care trebuie dezvoltate
— Iulia Scutaru: „Eu, șefa secției...”
— Nikolai Rilenkov: Semețele
— Grigorii Baklanov: Televizorul (pag. 2-a)
— Al. Pralducent: Metoda sovietică de producere a semințelor hîr bide la porumb (pag. 3-a)
— V. Hatunjev: Opinia publică internațională și apropiata coră lernită de la Geneva
— V. Borovski: O manevră neobișnă (pag. 4-a)

Actualități culturale

Artiștii sovietici la Paris

În cursul ultimelor luni, la invitația instituțiilor și organizațiilor culturale franceze, însemnați oameni de artă sovietici au vizitat Franța.

De un mare succes s-au bucurat concertele date de violonistul David Oistrach și de pianistul Lev Oborin. Concertele lor, ca și turneul lui Serghei Obrazov, al cântărețului Zara Dokhanova, al violonistului Igor Oistrach și al altor oameni de artă sovietici au născut un foarte viu interes în rândurile spectatorilor din capitala Franței.

De asemenea, Franța a fost vizitată și de compozitorii sovietici Dmitri Kabalevski și Mihail Ciulaki.

În prezent, la Paris dau concerte pianistul Emil Ghilels și Ivan Petrov, solist al Teatrului Mare. Opinia publică franceză i-a întîmpinat cu multă căldură.

Critica muzicală a apreciat în gradul cel mai înalt mestreria de interpret a lui Emil Ghilels. Astiel, ziarul „France Soir” a scris următoarele despre Ghilels: „Emoționat și entuziasmat, publicul vede în el un unul dintre cei mai mari, dacă nu pe cel mai mare pianist al timpului nostru”.

Aprețelul la fel de înalt pentru mestreria de interpret a pianistului sovietic au arătat și în gazetele „Figaro”, „Paris Presse”, „Le Monde”, „Combat”, „L’Humanite”, „Libertation”, săptămînalul „Les Echos Francaises” și altele.

Artiștii eneri al R.S.F.S.R. Ivan Petrov este primul cântăreț sovietic care apare pe scena Operei pariziene. El a interpretat de două ori rolul lui Boris în opera lui Musorgski „Bor’s Godunov”. Opera aceasta a fost special pusă în scena în vederea vizitei pe care Ivan Petrov a făcut-o la Paris.

Spectatorii, care umpluseră pînă la refuz sala teatrului, au întîmpinat călduros pe cântărețul sovietic. După fiecare act, Petrov a fost chemat la rampa de zece de ori.

„Ceea ce mă mișcă înalte de toate în arta lui Ivan Petrov — scria cu acest prilej criticul teatral al ziarului „Combat”, — este puritatea timbrului și caracterul emoționant al vocii, apoi tehnica secoloză și, în sfîrșit, sobrietatea jocului său”. Referindu-se de asemenea la Ivan Petrov, „Le Monde” a subliniat într-un articol că pe scena Operei pariziene nu s-a mai văzut pînă acum ca rolul lui Boris Godunov să fie interpretat „cu mai multă simplitate și mai multă naturaleză”.

Planul de largire a relațiilor culturale franco-sovietice prevede plecarea la Paris a unui mare grup de artiști sovietici de balet. De asemenea, teatru parizian „Comedie française” urmează să plece în turneu la Moscova.

După cum Teatrul Mic din Moscova este numit Casa lui Ostrovski, tot așa teatrului „Comedie française” i se spune Casa lui Moliere. „Casa lui Moliere” este ziarul „D’Amante Sois” — poate îl mîndră, pe buna dreptate, de faptul că este cea dintîi în reînnoirea relațiilor culturale franco-sovietice.”

Cîntărețul lubit al poporului ucrainean

La 9 martie s-au împlinit 140 de ani de la nașterea marelui poet ucrainean Taras Grigorivici Șevcenko.

Viața și creația lui Șevcenko sînt legate de năzuințele și destinul poporului său. În autobiografia sa, T. G. Șevcenko a scris: „Istoria vieții mele este o parte a istoriei patriei mele”.

Șevcenko a trăit doar 47 de ani, dintre care 24 a fost iobag. Pentru versurile sale, din care răzbate dorul de libertate, poetul a plătit cu 10 ani de exil. Marele poet a iupat întreaga sa viață pentru libertatea și fericirea poporului ucrainean. Creația literară a lui Șevcenko este un imn închinat durerilor și năzuințelor oamenilor simpli. Versurile sale, pline de dragoste de patrie și de nobilă mînie, de protest împotriva autoceției și iobagiei au făcut din el un adevărat poet al poporului. El este pe drept cuvînt socotit întemeietorul noii literaturii ucrainene. Legat prin trîncănie prietenle de democrații revoluționari ruși, el a chemat poporul la luptă pentru libertate. Versurile lui, în care clocește deopotrivă dragostea pentru cei oprimați și mînia împotriva asupritorilor, au avut o uriașă însemnătate revoluționară și au educat în generații întregi de tineri nobili sentiment al dragostei pentru țara de abnegație față de patrie și înaltul ideal al luptei pentru fericirea omului.

Poporul ucrainean cîntește și iubește pe marele său fu. Culegerile lui de versuri „Cobzar”, „Haidamači”, „Visul” și altele sînt cunoscute nu numai în Uniunea Sovietică, ci și dincolo de hotarele țării.

În timpul vieții poetului, cenzura oprea răspîndirea operei sale, primejdiașă pentru clasele dominante. În anii Puterii Sovietice, creația marelui poet a căpătat o largă răspîndire. În acest timp au apărut 336 ediții ale creațiilor poetului, cu un tiraj de peste 8 milioane exemplare.

Ediția de Stat pentru literatură din U.R.S.S. publică un jurnal al lui Șevcenko. Acest jurnal cuprinde însemnări din perioada 1857—1858, data exilului și a reîntoarcerii din slujba soldătească, precum și autobiografia poetului. Cartea este ilustrată cu desenele autorului. Ediția de Stat pentru literatură de copii din U.R.S.S. tipărește un volum de opere ale poetului.

Marele poet al Ucrainei e citit cu interes mereu viu de către oamenii sovietici. Trebuie subliniat că versurile sale au fost tălmăcite pînă acum în 38 de limbi ale popoarelor din U.R.S.S. și în numeroase alte limbi.

În preajma decernării Premiilor Stalin

Anul acesta, în Uniunea Sovietică se vor decerna Premiile Stalin pentru cele mai bune lucrări în domeniul științei, artei și literaturii, realizate în ultimii doi ani. În acest scop, la Comitetul de decernare a Premiilor Stalin în domeniul științei și invențiilor și la Comitetul de decernare a Premiilor Stalin în domeniul literaturii și artei, au sosit numeroase propuneri din partea Academiei de Științe a U.R.S.S. și Academiei republicane, universităților și instituțiilor, ministere, ununi ale scriitorilor și artiștilor, edituri, redacții de reviste literare și de artă, etc.

Printre lucrările propuse din domeniul științifice se află opere consacrate problemelor de fizică modernă ca, „Electrodinamica cuantelor”, tratatul de „Fizică atomică” de E. V. Șpolki, „Teoria originii pămîntului” de O. I. Șmidt, precum și numeroase lucrări privind probleme de cercetări științifice în domeniul metalurgiei, cristalografiei, astronomiei, matematicii, geografiei, geologiei ș.a.

Variat reprezentate sînt și științele istorico-filologice, filosofice, juridice și sociale. Printre numeroasele lucrări propuse de către Institutul de Filosofie de pe lângă Academia de Științe din U.R.S.S. se află și o culegere de articole datorată mai multor autori sub titlul: „Probleme de materialism dialectic și istoric în lucrarea lui I. V. Stalin „Marxismul și problemele lingvisticii”.

În ce privește producția artistică și literară, sînt propuse spre primire opere literare ca romanele „Donbass” de B. Gorbalov, „Padurea Rusa” de L. Leonov, „Anotimpuri” de Vera Panova, „Măicuța Volga” de E. Paniforov ș.a., creațiile poetilor sovietici ca Samed Vurgun, N. Gribovici, A. Tvardovski, piese ca „Liblula” de scriitorul gruzin Baratașvili, „Lermontov” de B. Lavreneț, „Nume bun” de G. Simonov, „Apele primăverii” de I. Cepurin, și în sfîrșit, lucrări de critică literară și de artă ca „Beehoven” de Alsvang, „I. E. Replin” de O. A. Diakovskaia, „K. A. Trenev” de E. Surkov și multe altele.

Seria de tablouri intitulată „Peisaje din Mojaisk” semnata de cunoscutul pictor sovietic S. V. Gherasimov, „Portretul lui Gorki” de Efanov și tabloul „V. I. Lenin între țărani” din satul Șușenskoe” de L. N. Basov se află printre operele de plastică propuse pentru a fi distins cu Premiul Stalin.

În domeniul arhitecturii și sculpturii sînt numeroase lucrări care privesc construcția Universității de Stat „Lomonosov” și Teatrului din Moscova. Astiel, au fost propuse pentru premiul său subterană a stației metroului „Kievskaja-Kolcevaia” executată de un grup de arhitecți, statulele „Muncitorul” și „Colhoznicul” așezate pe partea înaltă a cobuzii principale a noului cîădit e universității, executat de sculptorul Tomski. Au fost propuse pentru primire și numeroase clădiri destinate instituțiilor, caselor de locuit din diferite orașe ale U.R.S.S.

Dintre lucrările muzicale au fost propuse numeroase compoziții instrumentale simfonice și de muzică ușoară, opere, piese pentru muzica de cameră.

În domeniul cinematografiei au fost propuse multe filme artistice de-ale studiourilor „Mosfilm” și „Lenfilm”. Printre aceste filme se numără „Amiralul Ușakov” și „Corăbiile ataca fortărețele”,

Viața A. R. L. U. S.

Succese care trebuie dezvoltate

Spitalul de Stat nr. 1 „Brincovenesc” și-a câștigat un renume binemeritat în țara noastră...

interesul cu care membrii biroului popularizează publicațiile de specialitate...

late în spital o serie de filme sovietice din viața lui Pirogov și a lui Pavlov...

Nikolai RILENKOV

Semințele

Grăunțe cind se-aleg de-nămînat Pe unde plugu-ntoarse arătură, Cu grîi-ș cercetate și măsură...

Expoziția viitorilor maeștri În nici o țară ca în Uniunea Sovietică, nu există copii mai vîl, mai dornici de a cunoaște...

Un nou film sovietic

Pe ecranele cinematografeleor sovietice rulsează noul film „Soarta Marinei”...

Cum se dublează un film

Astăzi ne-am obișnuit ca eroii italieni, francezi, bulgari, cehi și mulți alții din diferitele filme care rulsează pe ecranele noastre să vorbească în limba rusă și nu avem nici o îndoaială asupra faptului că vocea care se aude pe ecran aparține chiar eroiului pe care îl vedem...

Folleton

„Eu, șefa secției...”

„Un birou de șefar cu sertare într-o parte. Un scaun cu peteaze și o scrumieră sticlă. Una masă rotundă...”

Degetele dactilografiilor alergau cu repeziune pe clopotele mașinii de scris...

Dactilografa se descotorosi de mașina care îi răpuse mâinile și se așeză pe un scaun...

Televizorul

Schiță umoristică

Not am fost primii din casă care ne-am cumpărat televizor. M-am cățărat pe acoperiș împreună cu instalatorul pentru a așeza antena...

— Alexei Vasilevici! Ce om muncitor! Am venit pentru un minut, doar pentru un singur minut...

— Petr, cedează scaunul! — țipa Irina Vladimirovna. Bine înțeles că am refuzat...

o notă de solemnitate, discuțiile amuțiră, în ritmul din față au început să se înghețeze...

cindu-l scănușul. Bunicuța se așeza în fața ecranului și cînd apărea crainicul spundea: „Bună ziua, tovarășii”...

tîndu-mă la culierul care se îndoaie sub greutatea paltoanelor și a șubler. În sufragerea și întinerie și în lumina razelor ecranului strălucesc o mulțime de ochi...

Marele inel al metroului din Moscova a fost încheiat

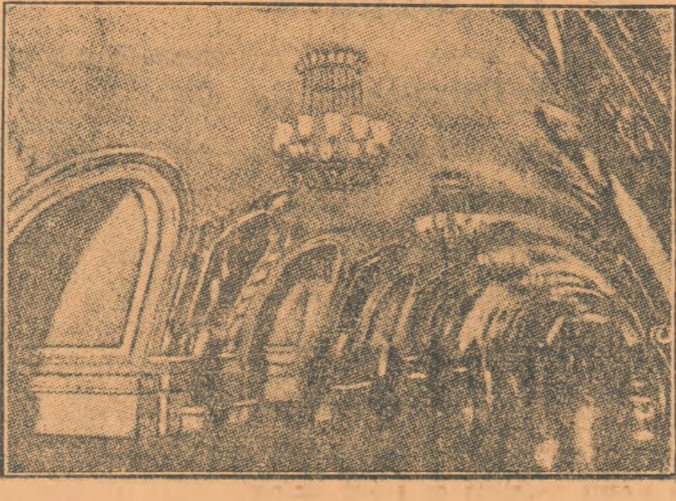
Construcții metroului din Moscova au reușit o nouă victorie: la 13 martie, în ajunul alegerilor pentru Sovietul Suprem al U.R.S.S., a intrat în funcțiune cel de al 3-lea sector al marelui inel al metroului cu două stații noi: „Kievskaja-Koltevaia” și „Krasnopresnenskaja”.

A fost încheiată magistrala subterană a Moscovei, avind o lungime de 28 kilometri. Odată cu terminarea lucrărilor la cele două stații noi, au fost terminate în întregime lucrările de construcție ale celor de-a patra și a cincea părți a metroului. Moscova s-a îmbogățit cu o nouă și minunată construcție care reflectă din plin grija neobosită a Partidului Comunist și a Guvernului Sovietic pentru binele poporului.

De-a lungul marelui inel care trece pe sub optzeci de raioane ale capitalei U.R.S.S., au fost construite douăsprezece stații. Șase dintre ele sunt unite cu liniile radiale ale metroului prin coridoare subterane și scări rulante. Acum, în numai câteva minute poți ajunge la una din cele șapte gări mari ale Moscovei fără să treci prin centrul orașului, poți ajunge în toate piețele și magistralele. Odată cu terminarea celei de-a patra și a cincea părți a metroului, lungimea căilor electrice subterane ale Moscovei a depășit 120 kilometri, iar numărul stațiilor existente s-a ridicat la 40.

Pe linia metroului au fost create construcții de proporții foarte mari ca de pildă stația „Komsomolskaia”, prin care trec în fiecare ceas pînă la 100.000 de pasageri, au fost montate cele mai perfecționate escaloare, au fost introduse cele mai noi instalații electrice. Dirijarea stațiilor a fost automatizată.

Pe șantierul marelui inel s-a perfecționat în mod considerabil tehnica sovietică pentru construcția metroului. Un nivel deosebit de înalt a fost atins în mecanizarea lucrărilor subterane. Au fost folosite pe scară largă mașinile pentru încărcarea mineurului, puternicele locomotive electrice de

Stația „Kievskaja-koltevaia”

multe ori aer comprimat, înghețarea pământului și alte metode speciale.

În timpul lucrărilor ce se desfășurau între marelui inel și depoul cel nou, a trebuit să fie înghețată în mod artificial o porțiune de jumătate km. Stațiunea de înghețare care funcționează în acest sector a putea produce în fiecare lună un munte de gheață cu un volum de 15.000 m. c. de gheață artificială asigurată înălțarea unor pereți solizi la adăpostul cărora muncitorii au avut posibilitatea să sapa tunelul.

O mulțime de fapte ilustrează viața curajului și bărbăției constructorilor marelui inel. Când se construia tunelul între stațiile „Krasnopresnenskaja” și „Kievskaja”, în abatajul ce se afla în apropierea albiei râului Moscova, a început să năvălească apa. În noaptea aceea, lucrarea schimbului comunistului Iliia Pavlov. Trebuiau luate măsuri urgente. Fără să piardă un singur minut, Iliia Pavlov, Viktor Piusci și Alexei Gherasimov au început să acționeze. Stînd în apa înghețată ei au luptat o zi întreagă ca s-o oprească.

Zilele de luptă încordată împotriva elementelor dezînălțate ale naturii au rămas în urmă. Liniile ceau nouă a intrat în funcțiune! Trezind prin 12 palate subterane, constructorii făcî banișii muncii lor încordate pentru terminarea celei de-a patra și a cincea părți a metroului, se gîndesc să înceapă lucrări pe alte magistrale subterane.

În viitor va începe construirea celei de-a cincea părți a drumului subteran — cu două stații, „Frunzenskaia” și „Șerbakovskaia”.

Pe noile șantiere au și început să vină constructorii. S-au început primele lucrări în stațiile „Frunzenskaia” și „Usacevskaia”.

Va veni ziua cînd vagoanele elegante ale metroului vor transporta călătorii la Palatul Științei și la expoziția agricolă. Constructorii căii electrice subterane a Moscovei sînt gata să îndeplinească cu cinste noua sarcină ce le-a fost trasată de patrie.

Stația „Krasnopresnenskaja”

Pe malurile fluviului Ciu

Începînd de la orașul Frunze și pînă în apropierea șantierului, nu există iazoaane care să indice drumul spre Orto. Tokoi însă chiar în trecătoarea Booms, la zeci de kilometri de viitorul rezervor de apă, se simte ritmul încordat al lucrărilor de construcție. Chiar la marginea trecătorii, la o înălțime amețitoare, trec în goană garniturile de trenuri cu putericele excavatoare și buldozere iar de la Ribakoe, pe traseu se văd „ZIS”-uri și „MAZ”-uri încărcate cu materiale de construcție.

Vijeliul și zgomotul Ciu, rostogolind cu furie bolovanii uriași, își poartă apele fulgerător într-un torent puternic, paralel cu șoseaua. Îndată ce străbate trecătoarea Booms, fluviul, ca și cum ar fi obosit, se revorsă pe valea Ciu. Cursul lui devine potolit, și îți se pare că el o să curgă tot așa de liniștit pînă la marea albastră...

Însă, dacă privești harte Kirghiziei și Kazahstanului, vezi că Ciu, care a străbătut atât de greu Stîncile Cerului — cum denumește poporul munții Tian-Șan — ieșind din strîmtorarea defileului Booms în valea Ciu, nu ajunge nicăieri, ci dispare fără urmă în nisipurile fierbinți ale deșertului Muin-Kum...

Încă din timpurile vechi, oamenii de pe aici s-au străduit să folosească apele fluviului Ciu pentru irigarea pămînturilor fertile ale văii. Primăvara, Ciu dădea multă apă, vara însă, cam de pe la sfîrșitul lui mai pînă la mijlocul lui iulie, cînd vin căldurile mari și nevoia de apă crește, fluviul începe deodată să scadă. Umezeala ajungea abia pentru pămînturile cultivate, iar la pămînturi noi oamenii nici măcar nu visau. De aceea, Ciu a fost poreclit de popor „capricios albastru”.

Oamenii sovietici s-au gîndit să pună capăt capriciilor fluviului Ciu și s-a început în întregime apele pentru irigarea pămînturilor roditoare, însă, deocamdată, lipsite de umezeală. Pentru aceasta, s-a luat hotărîrea să se străvîlească fluviul printr-un baraj la 17 km de la Isik-Kulia, de unde își are izvorul îngheșut de uriașe stînci de granit. În locul acesta, stîncile se apropie mult una de alta, lăsîndu-i rîul Ciu o deschizătură îngustă.

Zgomotul excavatoarelor și motoarelor electrice, al puternicelor buldozere și scerpete răzbătea din defileu în întîmpinarea noastră, cînd, împreună cu șeful lucrărilor de înaltare, G. P. Iudahin, am ajuns într-o vale strîmă, sugrumată de doi vulcani, unde va fi ridicat barajul.

— Acest baraj — spune G.P. Iudahin, — va stăvili și va forma un lac alpin lung de 18 km și lat de 5 km. Virful vulcanilor se vor transforma în insule, pe care vom construi case de odihnă, vom planta crînguri, iar în iaz vom cultiva pești. Afară de aceasta, la noi la Orto-Tokoi, vor veni să termine pasări călătoare din Nordul îndepărtat. E drept că, deocamdată, aceste insule și lacuri nu există — există doar Ciu cu apele lui vijeliuase, însă tineretul nostru le-a și găsit un nume: „Insulele prietenicele comsomoliste”.

Iudahin a vorbit despre baraj, despre uriașele presiune pe care va trebui s-o supor-

V. Voinov P. Barașev

te — în lac se vor strînge circa 500 milioane m. c. de apă de primăvară — iar pe platforma de construcție nu se vedeau nici palpanșe, nici armături de oțel — scheletul oricărui baraj. Doar pe ambele părți se înălțau ici-colo mormane de piatră spartă în buci mari — sieniță și granit roșu.

— Da, barajul nostru nu va fi construit din beton armat, palpanșe și alte materiale obișnuite în construcțiile hidraulice. Aici în Orto-Tokoi se construiește un puternic baraj de greutate. Noi îl vom construi din aceste pietre — spuse Iudahin, arînd spre mormanul de sieniță. — Acest raion — continuă el — nu prezintă siguranță din punct de vedere seismic! Barajul nostru, oricît l-ai zgudu, va deveni și mai puternic...

Sus, la stînga, pe panta muntelui, se țirau autocamioanele cu descărcare automată. Ele se apropiau de excavatorul care se afla în groapă, erau încărcate cu vîrți apoi coborau încet Din depărtare, se părea că pe panta muntelui „se sapă” un drum nou.

— Nu, se sapă canalul așa zis „cascadă pentru cazuri de primedjel” explică Iudahin și povesti următoarele: — În zona Orto-Tokoi, nu ninge nici o dată, de aceea lacul de acumulare nu este amenințat să se reverse și nici digul să fie rupt de apele de primăvară. Însă oamenii de știință au calculat că, aproximativ odată la o mie de ani, aici poate să ningă și atunci lacul se va revărsa, apa va rupe barajul, mîturînd tot ce este viu în valea Ciu. Acestea poate să se întîmple și să nu se întîmple, însă constructorii au hotărît să nu riște și să creeze o cascadă specială.

La Orto-Tokoi, sînt multe lucruri interesante, însă lucrul cel mai complicat, cel mai greu atît pentru profecții, cît și pentru constructorii, a fost tunelul prin care apele lacului „vor fi distribuite” ogoarelor, pe măsura trebuințelor.

S-a hotărît să se sapa un tunel — și tunelul a fost săpat! — într-o stîncă compusă în cea mai mare parte din sieniță, care este una din pietrele cele mai rezistente. Tunelul este lung de vreo 600 metri. Prin el, ar putea să circule alături două mașini „Pobeda”. Această uriașă țevă de piatră începe dincolo de baraj și țese din mîntul chiar lîngă așezarea hidroconstructorilor.

Cînd te apropii de tunel, ai impresia că te afli la intrarea în tunelul metroului din Moscova. Jos sînt șine pentru calea ferată îngustă. Deasupra lor, se întînde un lanț de becuri electrice. Tevile groase de cauciuc vibrează ușor la loviturile puternice ale perforatoarelor care lucrează undeva în înimă stîncii uriașe.

În tunel, am făcut cunoștință cu brigada de tineri comsomolști a lui Toktogul Maldibaev. Acesta este un colectiv de minei fruntași pe șantier — el îndeplinește zilnic cele două norme pe schimb. Bîgăz peretele tunelului lucrează cu perforatorul Kulobek Eskombae. Perforatorul greu pătrunde în stîncă, la o adîncime de doi metri.

Un laborator neobișnuit

La Moscova, pe strada Semionovskaia nr. 3, se află Institutul central de cercetări științifice pentru industria lînii în laboratoarele lui se elaborează metode de perfecționare a tehnologiei și de îmbunătățire a calității postavului, drapului, covercootului și a altor diferite țesături de lînă. Oamenii de știință lucrează în strînsă colaborare cu întreprinderile industriale. Raza de acțiune a Institutului se întinde departe, dincolo de Capitală.

Aceasta, în primul rînd, se referă la laboratorul care cercetează materia primă — baza Industriei lînii.

— Laboratorul nostru nu este un laborator obișnuit — spune candidatul în științe tehnice Vladimir Iulievici Bigman, Avem „filiale” în Ucraina și în Kazahstan, în Azerbaidjan și în Estonia, cu alte cuvinte pretutindeni unde zootehicienii și cibernicii îmbunătățesc rasele de oi indigene, încrușiindu-le cu altele mai productive. Noi îi ajutăm prin corespondență pe crescătorii de oi, iar uneori ne deplasăm și pe teren.

Relatarea colaboratorului științific O. I. Berezina ne transportă în munții din regiunea Transcarpatică, în districtul Volov. Oala din regiunea Transcarpatică are lîna foarte lungă și aspră, și deși mică, oala este rezistentă.

Rasa trebuie îmbunătățită cu berbeci de rasă țigăne cu lînă semilună, ai căror strămoși îndepărtați au fost aduși în Ucraina încă pe timpul lui Petru I.

După sfatul colaboratorului științific Berezina, au fost aduși în colhozul „Stalin”, din gospodăria crescătoare de animale de prăstia „Roza Luxemburg”, berbeci de rasă țigăne. Chiar prima generație din această rasă dovedește că noua rasă va fi bună. Înainte, localnici făceau din lîna oii transcarpatice numai covoare și țesături grosolane. Astăzi se pot confecționa țesături mai fine, de tipul șevlitolului Industriei lînii a căpătăt o nouă materie primă.

Laboratorul de materii prime al Institutului are laboratorienți din agricultură și colaboratori științifici cum se obțin fibre de calitate bună. Vîrșelele aranjate de Institut ilustrează influența pe care o au asupra câștigului țesăturii defectele lînii, care provin de pe urma unor proaste îngrijiri a animalelor, a unor boli, din păstrarea defectuoasă a lînii. Materia primă de calitate superioară este caracteristică unei țesături rezistente, moai și bine vopsite.

Încăperea următoare seamănă foarte puțin cu un laborator. Aceasta este o mică secție

N. Goncareno

de filatură; aici semitorul neted, întins și răsușit, se transformă în fir.

Mihail Dmitrievici Erofeev, șeful laboratorului de țesătorie și sortiment, răsoțese albul, alege două esanțioane de țesătură de culoare albastru închis și scoînd de pe ele etichetele de hîrtie, ne spune:

— Încearcă să ghicești prin ce se deosebesc ele una de cealaltă!

În zimbetul lui Mihail Dmitrievici se vede că vrea să ne joace o farsă. De aceea, studiem cu mare atenție acele esanțioane de stofă. Dar toate străduințele noastre sînt zadarnice, țesătura este la fel de subțire, netedă și moale, nu e nici o deosebire de culoare și nici de desen.

— Ei, n-ai găsit nimic? — întreabă Erofeev. Ei bine — unul din esanțioane este un fel de rudă îndepărtată a ciorărilor capron.

Și el ne arată etichetele. Pe prima scria: „Boston cu 10% fibre de capron”, — iar pe cealaltă „Boston standard din lînă pură”.

— Deosebirea apare și constatăm numai cu ajutorul unor aparate speciale, conținut în laboratorul de cercetări științifice al țesătoriei. De exemplu, aparatul care determină gradul de uzură al țesăturii. Acesta a fost construit de colaboratorul nostru științific Serafim Georghievici Zirin.

În laboratorul de experimentare și control, unde aparatele sensibile și precise cercetează proprietățile țesăturii care interesează pe creatorii ei, un esanțion de boston cu capron este încercat la aparatul automat sistem Zirin. Capetele aparatului se rotește atîngîndu-se. Pe unul este boston, iar pe celălalt este un postav gros care produce o acțiune de frecare. La fiecare rotație a capului în jurul axei sale pe contor apare o nouă cifră: 10, 180, 930... Obosești privind cum lucrează țesătura metalice ale aparatului. Înșfîrșit, s-a oprit. Contorul arată 7.760, încercarea s-a terminat. Stofa boston din lînă pură a cedat la 3.850 rotații. Deci și la purtat se va uza de două ori mai repede.

La multe materiale de calitate superioară se adăuga pînă nu demult mînașă viscoză. Studind fibra sintetică — capronul — colaboratorul Institutului au constatat că, după proprietățile lui, capronul este mult mai apropiat de lînă decît viscoza.

— Capronul a permis să realizăm ceea ce ne-am propus de multă vreme — povestește M. D. Erofeev. Cumpărătorii cer mai des țe-

sături din lînă netedă decît cele cu scamă. Pentru fabricarea acestor țesături este nevoie de fibră lungă, dar industria noastră deocamdată o capătă în cantități insuficiente. Și noi am hotărît să chemăm capronul în ajutor. Răsucind firele scurte de lînă cu cele lungi de capron am căpătăt material de tip gabardină și boston cu model pronunțat de împletitură de fire și cu suprafață destul de netedă. Aceste stofe sînt similare celor din lînă pientanată.

Cercetările laboratorului de țesătorie și sortiment nu se limitează numai la fibre capron. Chiar anul acesta, cumpărătorii vor vedea în rafturile magazinelor crepul de lînă — o țesătură fină, fabricată printr-un procedeu nou pentru industria noastră, și alte materiale frumoase și rezistente create de Institut.

— Deosebit de interesant este țesătura impermeabilă.

Colaboratoarea laboratorului de chimie toarnă într-un pahar apă călduță și pune în ea niște granule luncose, gălbui. Acestea se dizolvă și lichidul capătă o culoare iapăoasă, tîlbîre. Laboranta introduce o bucățică de covercot în soluție, și după un moment o scoate și o stoarce.

Pe țesătura uscată și încălzită la 110° se toarnă apă. Picătură mare și argintie se răspîndesc ca mercurul, covercotul nu le absoarbe. În locurile unde s-au oprit picăturile, țesătura nu și închide culoarea.

— Această substanță este numită „preparat 246” și este obținută de industria chimică, explică colaboratorul științific al laboratorului, Fania Iosifovna Raiklin. Covercotul tratat cu acest preparat a fost supus la ploaie timp de 4 ore. Chiar și atunci nu s-a umezit și nu și-a schimbat forma.

Țesătura tratată cu „preparat 246” se deosebește de țesăturile impermeabile cauzate. Acestea de obicei devin scoroșoase, în timp ce țesătura tratată cu noi preparat, sub acțiunea alcoolurilor din care este compus preparatul, devine mai moale și mai elastică.

Institutul a terminat experimentarea „preparatului 246” și a ajutat industriei să elaboreze noul aparat necesar.

Fabrica de țesătorie și filatură din Kuntzevo se pregătește să treacă la fabricarea în masă a noilor țesături „Impermeabile”. Laboratorul a elaborat un preparat care nu permite ca stofa să se strîngă la apă.

(Din „Ogoniok”)

Intîlnirea cu învățătorul

Vreau să povestesc despre o intîlnire.

Recent, am avut prilejul să vizitez localitatea mea natală: Varcleani. Acolo m-am intîlnit cu bătrînul meu învățator, Abeltin. Cu toate că trecuse de optzeci de ani, se ținea încă foarte bine.

— Bună ziua, tovarășe Abeltin, îți salutăm cu respect. Sînt Mitelis Dirins, vîm amintiri de mine? — spuse el. Dar nici tu nu mai ești nevai să prîbeștiști prin lume ca în trecut. Ti-ai găsit fericirea chiar în patria ta. E drept?

— E drept, învățătorule.

— Dar îți amintești cum arăta cînd ne-am intîlnit pentru ultima oară? A fost tare demult...

Da, asta a fost în luna noiembrie 1926, cînd m-am întors de la Riga după naufragiul vasului pe care lucram, fără pașion și șapcă în cap, în picioare cu o pereche de saboți de lemn...

— Îmi amintesc! Îmi amintesc cît de furios erai pe atunci Dirins!

— Și cum ești nu fii furios! Proprietarul vasului m-a concediat și am fost nevoit să îndoar toate chinurile șomajului. Am fost aruncat în stradă și de la fabrica de placaj După aceea am început să lucrez la fabrica pentru construirea aparatelor de radio, unde mi-am însușit înșfîrșit o specialitate. Dar și de acolo am fost concediat! A urmat din nou un an de șomaj; s-a întîmpiat chiar atunci cînd s-a născut Iurie. Acum e este student în anul III la Institutul Politehnic, însă pe atunci nu știam unde să găsec o bucată de pîine ca să nu moară băiatul de foame.

Fericirea a venit în anul 1940, cînd Letonia a devenit Sovietică. În curînd, însă, a început războiul și fășeciștii m-au aruncat în închisori și m-au trimis în lagăre. În timpurile acelea grele mi s-a născut fetița: Irine. Astăzi ea este în clasa VII-a și urmează în aceeași vreme și școala muzicală.

Curînd, se vor împlini patru ani de cînd am fost primit în rîndurile Partidului și de eram nițel mai tînăr mergeam și eu să învăț, la fel ca Iurici și Irine.

Cît de necesare sînt cunoștințele! Fabrica unde sînt director o mare. Fabricăm aparate de radio „Riga-10” de cea mai bună calitate, și sîntem pe cale să producem un nou tip de aparat de televiziune. Irine a mea a hotărît să devină medic. Și va deveni!

După o convorbire amicală cu bătrînul învățator, ne-am luat rămas bun, fericit că timpurile grele nu vor mai reveni nici o dată.

Mitelis DIRINS
director al fabricii „A. S. Popov” din Riga

Metoda sovietică de producere a semînteii hibride de porumb

Sporenele producției de porumb poate fi obținută nu numai prin lărgirea suprafețelor cultivate cu această plantă, ci, mai ales, prin mărirea producției la unitatea de suprafață, printr-o agrotehnică superioară, prin irigații și prin folosirea semînturilor hibride.

Exemple edificatoare în această privință ne dă agricultura sovietică, unde prin aplicarea unei agrotehnici înalte, administrarea de îngrășăminte și folosirea semînturilor hibride de porumb, s-a ajuns în mod frecvent la producții depășind 10.000 kg./ha, boabe, iar în culturi de record s-au obținut recolte pînă la 22.980 kg./ha boabe.

În mod normal, fiecare plantă de porumb este fecundată de polenul plantelor vecine din același soi, din o descendență hibridă. Plantele unui soi de porumb, cultivate în condițiuni mai mult sau mai puțin asemănătoare, tind spre o oboseală biologică, spre o uniformizare a însușirilor lor de acomodare la mediul înconjurător, care face ca planta să nu și dezvolte la maximum posibilitățile sale de vitalitate și de productivitate.

Un tablou cu totul diferit prezintă un lan de porumb însemîntat cu o sîmînță hibridă rezultată din încrucișarea diferitelor soiuri de porumb. În acest caz se constată o sporire simțitoare a vigurozității și productivității plantelor hibride în comparație cu cele ale părinților. Această stare este determinată de deosebirile dintre celele sexuale ale diferitelor soiuri de porumb care se asimilează reciproc pe timpul fecundăției, dînd naștere unui organism hibrid cu o vitalitate și productivitate sporită față de aceea a părinților. Cu cît deosebirile între soiurile de porumb sînt mai mari, cu atît crește productivitatea hibridilor.

Școala miclunînistă, prin acad. T. D. Lisenko, recomandă o nouă metodă de producere a hibridilor, și anume metoda încrucișării reciproce între diferite soiuri de porumb din cultura. Pentru încrucișări se aleg două soiuri de porumb cultivate în regiune, care au cea mai mare productivitate și cu aceeași culoare a boabelor (albe ori galbene).

Soiurile de porumb fixate pentru încrucișări se seamănă în rînduri alternative, cîle un rînd din fiecare, așa încît numerele rîndurilor cu soi sînt însemîntate cu un soi de porumb iar celelalte cu soiul următor. Prin urmare, un soi de porumb servește ca plantă mamă de care se îndepărtează în timpul vegetației toate spicele abia apărute, iar al doilea soi rămîne necărat și servește ca plantă polenizator. Prin îndepărtarea spicelor de la un soi se asigură hibridizarea liberă între două soiuri de porumb. Odată cu aceasta, hibridii se cultivă în condițiuni optime de agrotehnică și li se aplică polenzarea suplimentară, care mărește producția și îmbunătățește calitățile ereditare ale porumbului.

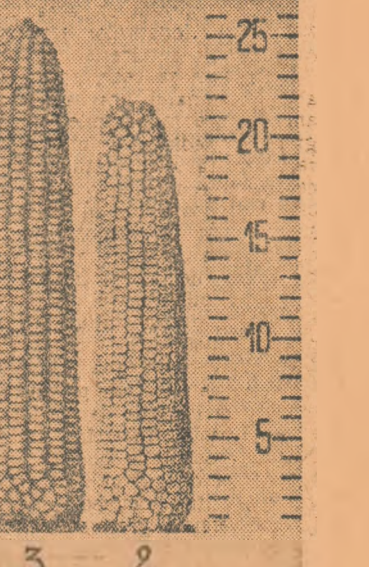
Sămînța hibridă pentru viitoare însemnări se naște din rîndurile castrate, adică de la planta mamă, alegînd stîlucii cel mai frumoși și de la cele mai bune plante.

Aplicînd această metodă, stațiunea experimentală agricolă de la Lovrin a cultivat în anul 1953, în condițiuni superioare de agrotehnică sîmînța hibridă de porumb rezultată din încrucișarea soiurilor Rominesc de Studiu cu Lester Phister, și a obținut o re-

coltă record de 14.000 kg./ha stîlucii sau 8.543 kg./ha boabe.

Hibridii de porumb au dat în toată țara o producție mai mare și de calitate mai bună decît soiurile obișnuite de porumb. Rezultatele obținute în anii 1951—1953 la stațiunile experimentale agricole ale Institutului de Cercetări Agronomice din R.P.R. arată că hibridii de porumb, în comparație cu soiurile obișnuite, au dat un spor de producție de 13% în Bărgăan, 15% în Transilvania, 18% în regiunea București 14—18%

laureat al Premiului de Stat
Directorul secției de ameliorare a plantelor agricole de la I.C.A.R.

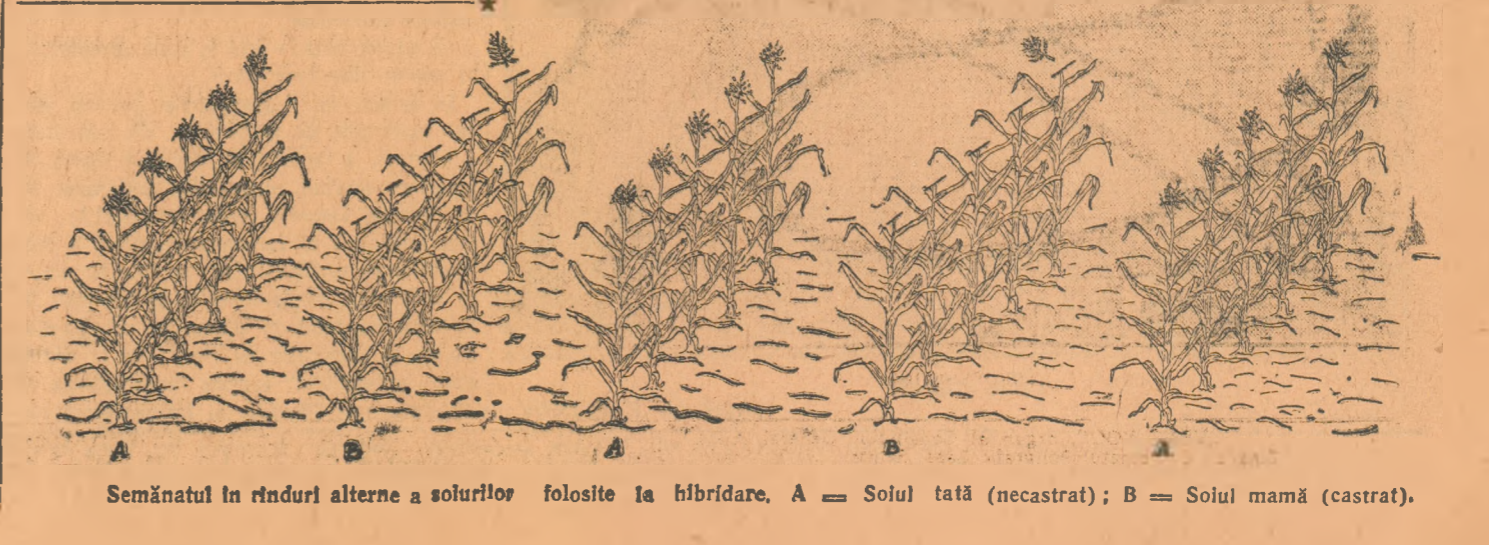

1 — plantă tată din soiul de porumb Rominesc de Studiu.
2 — plantă mamă din soiul Lester Phister.
3 — hibridul între două soiuri din prima generație.

în Moldova, 23% în Oltenia și 26% în Banat.

Pe baza acestor experimente, Institutul de Cercetări Agronomice, indică pentru cultivatorii de porumb soiurile cele mai potrivite pentru încrucișări, cultivate în fiecare zonă naturală de producție din țară. Astfel, pentru regiunile Banatului se recomandă pentru încrucișări soiuri de porumb Rominesc de Studiu cu Lester Phister în jumătatea de sud a Olteniei, începînd de la Olt și pînă la limita de vest a Bărgăanului, cel mai potrivit hibrid este acela rezultată din încrucișarea soiului Rominesc de Studiu cu Dinte de cal I.C.A.R. 54; pentru regiunea cuprinsă între poalele dealurilor Munteniei și pînă la Olt hibridul cel mai productiv este între soiurile Portocaliu de Tg. Frumos cu Dinte de cal I.C.A.R. 54. De asemenea, pentru centrul și sudul Moldovei se recomandă hibridul între soiurile de porumb Galben timpuriu cu Portocaliu de Tg. Frumos; iar pentru nordul Moldovei hibridul de porumb între soiurile Galben timpuriu și Porumbul Hîngănesc.

Calculule arată că sporul anual de producție pe țară prin aplicarea acestei metode se ridică la cîteva zeci de mii de vagoane boabe.

Semînatul în rînduri alterne a soiurilor folosite la hibridare. A — Soiul tată (necăstrat); B — Soiul mamă (castrat).

O manevră nedibace

V. Borovski

La conferința pan-americană din Caracas a avut loc un schimb de păreri... Dar Dulles nu a explicat de ce articolul din „Pravda” constituie o dovadă a faptului că „anumitor oameni din țările noi le va plăcea” neamsestul S.U.A. în treburile interne ale țării străine...

Este confirmat, în esență, faptul că S.U.A. intenționează să mărească, și de-aici înainte, portul din prezenta unui „egoism luminat” după cum s-a exprimat oratorul — taxele vamale la materiile prime importate, mai ales la hâna; că și de aici înainte, speculațiile din S.U.A. vor face un joc de burză cu preturile la cafea — principialul obiect de export al țărilor latino-americane...

Întelegând prea bine că un asemenea program nu va stârni entuziasmul în rândul delegațiilor latino-americane, conducătorul diplomației americane l-a împodobil în belșug cu zurgălăi propagandistice. Nu numai cel din Departamentul de Stat al S.U.A. scrie că „generosul scop de încercare a ofertei Americii Latine va compensa mișările de ordinul de această cauză a urmare a dominației monopolurilor din S.U.A.”...

Discursul rostit de conducătorul delegației americane stă mătură faptului că așa s-a și întâmplat. Mai mult de jumătate din acest discurs este consacrat arborosului calomniilor „anticomuniste”, al căror scop constă în a face pe participanții la conferință să adopte fără murmur dictatul american în domeniul problemelor economice, probleme cărora le-a fost rezervată cea de a doua parte a discursului lui Dulles. În această parte

este confirmat, în esență, faptul că S.U.A. intenționează să mărească, și de-aici înainte, portul din prezenta unui „egoism luminat” după cum s-a exprimat oratorul — taxele vamale la materiile prime importate, mai ales la hâna; că și de aici înainte, speculațiile din S.U.A. vor face un joc de burză cu preturile la cafea...

Este confirmat, în esență, faptul că S.U.A. intenționează să mărească, și de-aici înainte, portul din prezenta unui „egoism luminat” după cum s-a exprimat oratorul — taxele vamale la materiile prime importate, mai ales la hâna; că și de aici înainte, speculațiile din S.U.A. vor face un joc de burză cu preturile la cafea...

Este confirmat, în esență, faptul că S.U.A. intenționează să mărească, și de-aici înainte, portul din prezenta unui „egoism luminat” după cum s-a exprimat oratorul — taxele vamale la materiile prime importate, mai ales la hâna; că și de aici înainte, speculațiile din S.U.A. vor face un joc de burză cu preturile la cafea...

(Din „Pravda”)

Opinia publică internațională și apropiata conferință de la Geneva

V. Hatușev

Gerentele tot mai hotărâte ale opiniei publice franceze de a se pune capăt războiului din Indochina au fost reflectate și de dezbaterile parlamentare în problema indochineză. Așa, de pildă, deputatul Guyon a declarat că Adunarea Națională trebuie să ceară guvernului să înceapă înaintea conferinței de la Geneva tratative menite să ducă la încheierea lucrurilor din Indochina...

Înaltă apreciere acordată de opinia publică internațională convocării conferinței de la Geneva stă mătură faptului că toate popoarele lumii sînt interesate vital, fără excepție, în rezoluțiile sale pozitive. Popoarele lumii privesc cu minie cererile agresive, care, urmărindu-și scopurile lor bănești, încearcă să împiedice succesul acestei conferințe...

Înfluența ziar englez „Times” a caracterizat hotărârea privind convocarea conferinței ca fiind un „compromis chibzuit”. Aceasta hotărâre a fost împinșată cu aceeași aprobare de către opinia publică a țărilor scandinave, care s-a manifestat în repetate rânduri în favoarea restabilirii drepturilor legitime ale Chinei în relațiile internaționale...

Mișcarea pentru destinderea încordării din relațiile internaționale a devenit atât de puternică, încît guvernele S.U.A., Angliei și Franței nu pot să nu țină seama de ea. Se știe că Bidault, ministrul afacerilor externe al Franței, a subliniat nu de mult însemnătatea înțelegerii realizate în privința noii conferințe de la Geneva. Vorbind în Camera Comunelor, primul ministru britanic, Churchill, s-a pronunțat în favoarea acestei conferințe...

În pofida tentativelor făcute de S.U.A. în scopul de a se ascunde că poporul american este interesat în conferința de la Geneva, aceasta realitate nu poate fi schimbata. Ziarul elvețian „Journal de Geneve” scria deunăci că Statele Unite nu pot ignora mai departe Republica Populară Chineză...

Opinia publică indoneziană a primit cu bucurie vestea convocării conferinței de la Geneva. Ziarul „Varta Indonezia” subliniază faptul că destinderea încordării din Asia va deschide calea micșorării încordării din Europa. Și poporul australian salută posibilitatea reglementării pașnice a problemelor coreeană și indochineză...

Hotărârea privind convocarea conferinței de la Geneva este aprobată și căldură nu numai de popoarele Asiei. În succesul acestei conferințe sînt, totuși, de interes și pretendenții europeni care doresc destinderea încordării internaționale, rezolvarea problemelor coreeană și indochineză...

Este dar lesne de înțeles interesul manifestat în Franța față de conferința de la Geneva. Opinia publică franceză ține de această conferință speranțele în restabilirea păcii în Indochina, țară în care politica colonială a Franței a înținat împas. Poporul francez așteaptă ca apropiata conferință de la Geneva să-l usureze, în sfîrșit, de povara triașă pusă pe umerii săi de un război nejust, să-și scape de noi — și, totodată, inutile — jertfe.

Noul plan american în legătură cu Indochina

Proștata conferință de la Geneva deschide unele perspective micșorării încordării în relațiile internaționale, rezolvării problemelor arătoare ale Asiei și Extremului Orient. La această conferință va fi examinată și problema Indochinei. Rezolvarea cu succes a acestei probleme va depinde, înainte de toate, de recunoașterea de către participanții la conferință a necesității restabilirii păcii în Indochina pe calea realizării unei înțelegeri corespunzînd principilor de libertate și independență națională a popoarelor...

„Noul” plan al S.U.A. este așa dar o expresie a cunoscuței strategii militare americane — războiul asiaticilor împotriva asiaticilor. Noulă aventură militară ale S.U.A. urmează să fie camuflată în dosul aceluiași steag al O.N.U., care a fost folosit în chip rușinos de guvernul american în Coreea. Se vede că anumiți politicieni ai Washingtonului nu se sînt încășe prea mult de lecțiile istoriei. Politici „de pe poziții de forță” nu a rezistat încercării din Coreea. Ea nu a adus niciun fel de rezultate nict în Indochina. Desfășurarea ei, și de aci înainte ar duce la o nouă și mult mai greu infringere a intervențiștilor...

Este semnificativ faptul că însuși „Wall Street Journal” recunoaște că noul plan „ridică multe probleme”. În cazul că Franța își va rechema contingentele militare din Indochina, una din aceste probleme va fi problema forțelor armate. Aceasta deoarece — după cum indică ziarul — „într-oareca voluntarilor asiatici nu va fi treabă ușoară”. A doua problemă constă în aceea că „Națiunile Unite pot să se opună atragerii lor în conflictul indochinez”. Potrivit relațiilor aceluiași ziar, marelui stat major american poate conta cu siguranță doar pe trupele lui... Clan Cai-și.

„Ce anume bate la ochi în acest „preambul” al noului plan american? Atît Departamentul de Stat cît și Pentagonul (Ministerul de Război al S.U.A.) sînt convinșe, după cum scrie Cromley, că apropiata conferință de la Geneva se va termina cu un eșec (!) și că războiul va continua, dar „experții se îndolesc că marea ofensivă de iarnă din Indochina — așa numitul plan Navare, elaborat de francezi și de Statele Unite — se va termina prin distrugerea armatelor comuniste”.

Planul propune Washingtonul? Atît Departamentul de Stat cît și Pentagonul (Ministerul de Război al S.U.A.) sînt convinșe, după cum scrie Cromley, că apropiata conferință de la Geneva se va termina cu un eșec (!) și că războiul va continua, dar „experții se îndolesc că marea ofensivă de iarnă din Indochina — așa numitul plan Navare, elaborat de francezi și de Statele Unite — se va termina prin distrugerea armatelor comuniste”.

De ce a fost concediată miss Fern Brûner

În sala de ședințe a tribunalului a fost judecat procesul profesorului californien Fern Brûner. Anchetă a durat patru săptămîni. Au fost înregistrate 2.100 pagini de mătură; dar, dat fiind absența de dovezi precise, profesorul a fost achitat.

În articolul „O victorie a fecărui pedagog”, revista americană „Education Digest” prezintă pe Brûner ca fiind o simplă profesora americană. Ea predă științele sociale. În anul 1950, la cererea studenților săi, Brûner le-a explicat cum se poate face legătura cu Uniunea Internațională a Studenților. Atît! Dar urmările au fost, pentru ea, dintre cele mai triste.

An un mal tîrziu, „crîma” profesorului a fost scosă la lumină. Brûner a început să fie urmărită. Ea a fost nevoită să se mute în micul oraș San-Lorenzo. Dar nici aici n-a fost lăsată în pace. Un oarecare James Tarantino, comentator al postului de radio San-Francisco, a făcut la radio o serie de declarații provocatoare, îndemnînd ne primarul orașului San-Lorenzo să verifice „activitatea” școlară de subminare” dusă de Fern Brûner și să o dea afară din postul pe care îl ocupă. Ceviletrile și mlecături răspîndite prin radio și-au atîns scopul: autoritățile orașului au început să o privească pe Brûner ca pe o criminală.

Nu numai un simplu învățător al unei școli elementare dar și un cunoscut profesor al oricărui universități americane poate fi acuzat — pe temelii unor false capete de acuzare — că desfășoară o activitate „subversivă”. Așa, de pildă, cunoscutul provocator Louis Bading, citat ca martor în procesul lui Howard Fast și al celor 10 cinești progresiști de la Hollywood (1950) — acuzat că duce activitatea „subversivă”, a montat „cazul” profesorului A. în baza faptului că „cineva i-a spus că profesorul A. a fost, probabil, comunist cu 25 de ani în urmă”.

Paralel cu urmărirea profesorilor cu vederi progresiste, în America de astăzi se desfășoară, din pînă, un proces de fuscizare a metodelor de predare în școli. Profesorilor li se propune să citească lecțiile în care se face propagandă curselor „narmărilor”, superiorității națiunii americane William Kowel, profesor de științe sociale al universității statului Tennessee, scrie următoarele în nota intitulată „Ce trebuie să știe tinerul despre societate”: „Elevii sînt obligați să cunoască rolul strategice pe care îl joacă astăzi, în întreaga lume, Statele Unite ale Americii”. El ajunge la următoarea concluzie: „Toate acestea, elevul trebuie să-l cunoască în vederea unei cit mai efective folosiri a privilegiilor și posibilităților nelimitate oferite lui, peste hotare, ca cetățean al S.U.A. (!)”.

Nellinsse manifestată de americanii simpli în privința propriilor lor soarte și a viitorului țării generații este grăitor exprimată de Allan Bars, care a publicat în revista „Education Digest” articolul intitulat „Ce ne așteaptă mine”. „Nouă ne revine drept sarcină — scrie Bars — de a preveni pe compatrioții noștri asupra primejdiei care îi amenință și, după aceea, unindu-ne rîndurile trebuie să luptăm cu toată hotărîrea și bărbăția de care sîntem capabili”.

„Teoriile” actuale ale unui trădător „În timpul ocupației germano-fasciste a Franței, Marc Augier a fost redactorul principal al revistei „Gerbe” și a fost un asiduul colaborator a numeroase publicații naziste și fasciste. După cum scrie ziarul francez „Le Monde”, în articolele pe care le-a publicat, Marc Augier s-a dovedit un adevărat apologet al hitlerismului. Augier a făcut o intensă propagandă în favoarea „noii Europe” puse sub egida Germaniei fasciste. El a chemat în repetate rânduri la organizarea „vînturii de partizani”, la reprimarea membrilor mișcării de rezistență, la organizarea de cruciade anticomuniste.

În 1948, după colaborarea cu dușmanul, Marc Augier a fost condamnat la moarte în contumace. Abia acum, el a compărut în fața tribunalului militar din Paris. Vina lui Augier este evidentă: după cum se spune în actul de acuzare, el „și-a îndreptat armele împotriva celor care au luptat pentru eliberarea Franței”. Dar președintele tribunalului, Chadeaux, are față de criminalul atitudinea unui profesor față de un elev care a făcut cine știe ce trănăne... Sinteți de acuzare cu sentința emisă de tribunal în anul 1948? — Desigur că nu! — răspune cu insolență Augier. El știe foarte bine încotro bate astăzi vîntul și urea și treacă drept un mișelul nevinovat. El afirmă cu cinism că, din totdauna a militat în favoarea „înțelegerii între popoare”, numai astfel explîcîndu-se faptul că a preamărit prietenia cu fasciștii germani. El propoadația această

„Împăcarea” cu dușmanul tocmai în zilele Franței, Marc Augier a fost redactorul principal al revistei „Gerbe” și a fost un asiduul colaborator a numeroase publicații naziste și fasciste. După cum scrie ziarul francez „Le Monde”, în articolele pe care le-a publicat, Marc Augier s-a dovedit un adevărat apologet al hitlerismului. Augier a făcut o intensă propagandă în favoarea „noii Europe” puse sub egida Germaniei fasciste. El a chemat în repetate rânduri la organizarea „vînturii de partizani”, la reprimarea membrilor mișcării de rezistență, la organizarea de cruciade anticomuniste.

În 1948, după colaborarea cu dușmanul, Marc Augier a fost condamnat la moarte în contumace. Abia acum, el a compărut în fața tribunalului militar din Paris. Vina lui Augier este evidentă: după cum se spune în actul de acuzare, el „și-a îndreptat armele împotriva celor care au luptat pentru eliberarea Franței”. Dar președintele tribunalului, Chadeaux, are față de criminalul atitudinea unui profesor față de un elev care a făcut cine știe ce trănăne... Sinteți de acuzare cu sentința emisă de tribunal în anul 1948? — Desigur că nu! — răspune cu insolență Augier. El știe foarte bine încotro bate astăzi vîntul și urea și treacă drept un mișelul nevinovat. El afirmă cu cinism că, din totdauna a militat în favoarea „înțelegerii între popoare”, numai astfel explîcîndu-se faptul că a preamărit prietenia cu fasciștii germani. El propoadația această

„Împăcarea” cu dușmanul tocmai în zilele Franței, Marc Augier a fost redactorul principal al revistei „Gerbe” și a fost un asiduul colaborator a numeroase publicații naziste și fasciste. După cum scrie ziarul francez „Le Monde”, în articolele pe care le-a publicat, Marc Augier s-a dovedit un adevărat apologet al hitlerismului. Augier a făcut o intensă propagandă în favoarea „noii Europe” puse sub egida Germaniei fasciste. El a chemat în repetate rânduri la organizarea „vînturii de partizani”, la reprimarea membrilor mișcării de rezistență, la organizarea de cruciade anticomuniste.

Expertul...

London. Începutul lui noiembrie a anului trecut. În biroul unuia din directorii corporației britanice de radio-difuziune — „B. B. C.” — a intrat, cu pas leșinat, un bărbat cu ochelari, cu o barbă tînsă scurt și purtînd mustași înalte. Cerîndu-și scuze, într-o englezășcă, el a vădit accent american, vizitatorul s-a prezentat ca fiind mister Lee, „expert în frumusețe jeminină”, sosit de cu rînd din Hollywood. Lui mister Lee i s-a propus de îndată să vorbească în fața posturilor de televiziune. A doua zi, zeci de mii de englezi au văzut pe ecranele aparatelor lor de televiziune pe vizitatorul american al frumuseții.

Totul s-a răsturnat cu bine pentru „expertul american în frumusețe” dacă unii dintre abonajii care urmăreau senzaționala emisiune televizată nu ar fi recunoscut în mister Lee pe un oarecare Kostelantz, negustoraș de săpun într-o periferie a Londrei. Negustorașul de săpun a tras pe sfoară pe cei din direcția B. B. C.-ului, admiratori a tot ce este american.

Cînd joacă „de-a expertul american” s-a sfîrșit. Kostelantz a măturist că el își oprește de multă vreme, în scris, serviciile sale televiziunii londoneze. Dar propunerile lui au fost respinse pînă în clipa în care el s-a dat drept american.

Clevetitorii s-au făcut de ris

În luna iulie a anului trecut, între Uniunea Sovietică și Grecia a fost încheiat primul acord comercial de după război. Vorbînd despre aceasta, reprezentanții oficiali greci au subliniat faptul că acordul semnat corespunde intereselor ambelor țări și că el va contribui la dezvoltarea continuă a relațiilor comerciale dintre ele.

De cîtva vreme însă, în paginile cîtorva ziare ateniene au început să apară știri provenite din S.U.A., știri extrem de semnificative, altă ca, în cît și în privește conținutul. Tonul lor reflectă starea de spirit a acelor cercuri americane care nu sînt interesate în dezvoltarea legăturilor comerciale dintre țările. Ziarele ateniene scriau că S.U.A. se tem de restabilirea relațiilor comerciale dintre Apus și Răsărit, deoarece felul urmărit de Statele Unite constă în „restrîngerea comerțului apusean cu Răsăritul”. Cam în același timp, ziarul „New York Times” publică un articol al unui oarecare Sadgwick. Întesat cu răsuflete calomniilor antisovietice, articolul urmărea un singur scop: subminarea legăturilor economice ale Uniunii Sovietice cu Grecia.

După cum se vede, „opera” lui Sadgwick a fost semnalul unei adevărate campanii antisovietice în paginile preselor reacționare grecești. Nedîndu-se în lături de la denaturarea faptei și realității și de la calomniile cele mai nerușinate, o serie de ziare printre care: „Ethos”, „Cathimerini”, „Acropolis”, s-au apucat să „demonstreze” că comerțul cu Uniunea Sovietică nu ar aduce, chipurile, nici un fel de folosuri Greciei.

Așa, de pildă, ziarul „Acropolis” a publicat un articol purtînd titlul „În pofida promisiunilor rușilor: acordul greco-sovietic trece printr-o perioadă primejdoasă”. Articolul cuprinde știri false privind neîncheierea retrîineri în livrările de mărfuri sovietice destinate Greciei. Încercînd să dovedească un lucru imposibil de dovedit, ziarul „Acropolis” a dat de gol pe cei care ar fi cu adevărat fericiți să împiedice dezvoltarea relațiilor comerciale greco-sovietice. Cine sînt a?

cești? Ziarul „Acropolis” l-a în gura pe dîntaie: „Partea aliată (adică S.U.A. — I.M.) manifestă o serioasă neliniște în legătură cu traducerea continuă în fapt a acordului comercial greco-sovietic”.

Afirmății clevetitoare au apărut și în acele cîteva ziare reacționare. Însăși presa greacă și det replica cuvîntată acestor scoarniri mincinoase. Ziarul „Avghli”, care apare la Atena, scria de-a dreptul că această campanie antisovietică, pornită din ordin străin, are ca scop subminarea relațiilor comerciale cu țările răsăritene, ea fiind dictată „de o treia parte”. Campania de clevetiri a presei reacționare a stîrnit indignarea opiniei publice grecești. În legătură cu aceasta, ministrul grec al comerțului a publicat un comunicat oficial privind situația comerțului greco-sovietic. În acest comunicat se arată, printre altele, că balanța comerțului greco-sovietic este activă. La 31 ianuarie 1954, această balanță era în valoare de 855.701 dolari în favoarea Greciei. În comunicat se subliniază de asemenea faptul că „în timpul realizării acordului nu s-au ivit nici un fel de dificultăți”.

Comentînd acest comunicat, ziarul „Avghli” scria următoarele: „Comunicatul ministrului de comerț include gura celor care încearcă sistematic să submineze relațiile comerciale dintre Grecia și Uniunea Sovietică. Acest comunicat dovedește că realizarea acordului nu are de împlinit nici un fel de greutăți, ci, dimpotrivă, aduce de sine de sine un activ favorabil Greciei. Toată această zarvă nu este organizată în interesul Greciei, ea avînd drept scop otrăvirea relațiilor prietenești, încă neconsolidate, dintre cele două țări”.

Așa dar, în pofida tuturor eforturilor depuse, adversarii normalizării comerțului internațional s-au făcut de risul lumii. La clevetitorii de la „Acropolis” și de la alte ziare grecești au nimerit ca Ieremia — cu oștea-n gard.

I. MURAVIOV

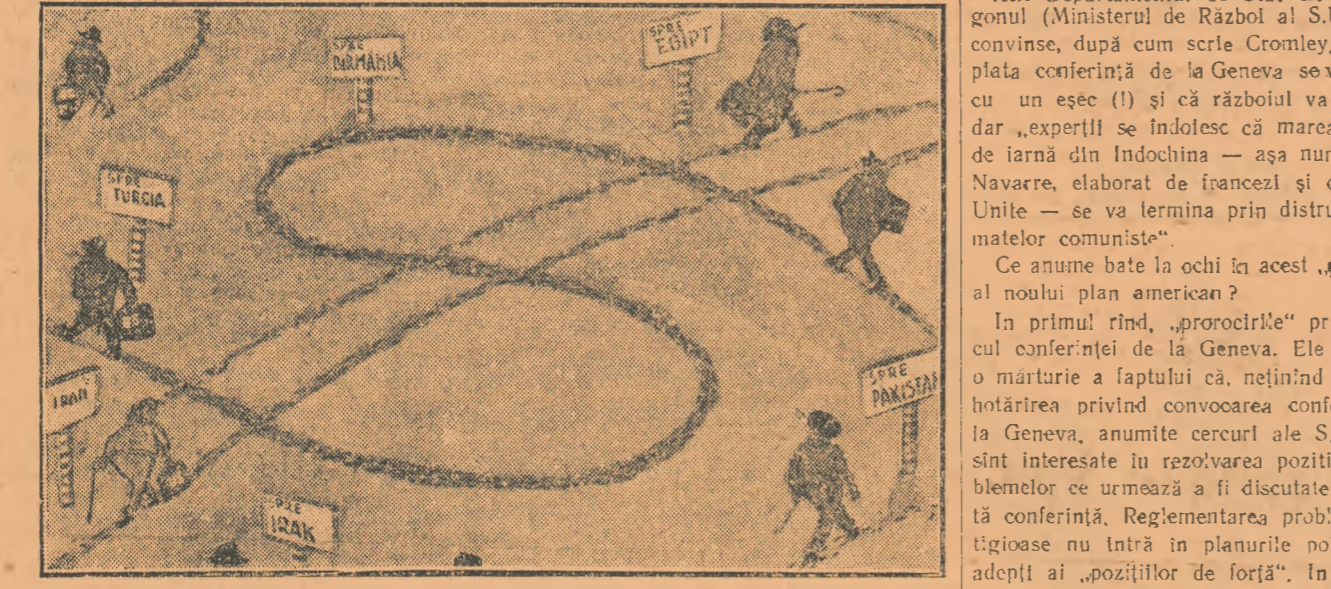
Fără comentarii

- Reproducem o notă publicată de ziarul spaniol „A.B.C.”: „După ce Iudasi li, un memorabil din Tokio, a fîmînat timp de cîteva luni împotriva soției sale și cu cei 5 copii, înghindîndu-se în datorii, el a amanetat ultimele sale lucruri și a oferit un banchet familiei sale. Apoi și-nucis soția și copiii și s-a aruncat sub roțile unui tren.”
- Partizanii cei mai aprigi ai „comunității defensive europene” au pornit în Franța o vastă campanie în favoarea ratificării acordului de la Paris. În ajutorul lor a sîrit Jean-Paul David, conducătorul organizației antidemocratice care se ascunde sub firma „Pace și libertate”. Potrivit scrierilor scuse cîteva zile de ziarul francez „Libération”, Jean-Paul

David a început să strîngă semnături pe un apel în favoarea proiectului „comunității defensive europene”. În ciuda tuturor sforturilor, Jean-Paul David a reușit să strîngă... 20 de semnături!

● Profesorul de istorie Philipp, deta una din școlile din Hamburg, a avut imprudența să nu se arate de acord cu politica de remilitarizare a Germaniei occidentale. Serviciul englez de investigații din Hamburg a adus acest lucru la cunoștința autorităților orașului și Philipp a fost înecat concediat. Profesorul a încercat să obțină satisfacție pe calea justiției. Procesul lui s-a desfășurat în fața a 4 instanțe judecătorești care au refuzat — una după alta — să dispună reincaadrarea lui Philipp.

O stranie coincidență se vadește între călătoriile efectuate prin țările Orientului Apropiat și Mișcarea de Zaffru-Han, ministrul afacerilor externe al Pakistanului și itinerariile adoptate de diferitele personalități americane care încearcă să înghețeze un nou bloc agresiv în această regiune a lumii.

Urme evidente

Desen de B. EFIMOV